

РЕШЕНИЕ

№ 20167

гр. София, 16.10.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 63 състав, в публично заседание на 25.09.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Димитрина Петрова

при участието на секретаря Валентина Христова, като разгледа дело номер **8235** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 - чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на Н. М. К. от [населено място], чрез адв. Д. П., срещу Заповед № ЧР-95-00-372/11.08.2023г. на министъра на външните работи, с която на оспорващата на основание чл. 89, ал. 1 и ал. 2, т. 1, чл. 97, ал. 1 от Закона за държавния служител и чл. 59, т. 1 от Закона за дипломатическата служба, е наложено дисциплинарно наказание „временно понижаване с един предходен дипломатически ранг за срок от три месеца“.

В жалбата се излагат подробни съображения за незаконосъобразност на обжалваната заповед, като постановена в противоречие с материалния закон, съществено нарушение на административнопроизводствените правила и несъответствие с целта на закона. върди се, че липсват мотиви, съответни за фактическия състав на наложеното наказание и оспореният акт не съдържа задължителните реквизити по чл. 97 от ЗДСл, като в не са конкретизирани по никакъв начин нито НП, нито АУАН и не е ясно за какви деяния е санкциониран оспорващата. На следващо място се сочи, че не е предоставен достатъчен срок на оспорващата за предоставяне на писмени обяснения и възражения, което също е съществено нарушение на административно – производствените правила, като по този начин е нарушена нормата на чл. 93 от ЗДСЛ, не са обсъдени направените възражения от страна на служителя в хода на дисциплинарното производство и служителят е бил дискриминиран в нарушение на чл. 73 от Закона за защита от дискриминация. Моли се за отмяна на оспорената заповед и

се претендират присъждане на разноски.

В съдебно заседание, жалбоподателят, чрез адв. П. поддържа жалбата, моли за нейното уважаване по съображения, изложени в нея. Представя подробни писмени бележки, в които излага подробни съображения за основателност на жалбата.

Ответната страна – Министър на външните работи чрез процесуалния си представител юрк. У. поддържа, че процесната Заповед е законосъобразен административен акт и не са налице сочените основания за отмяна. Претендира да му бъдат присъдени разноски за юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на претендираното от адвокатско възнаграждение. Представя писмени бележки.

Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и писмените доказателства събрани по делото, приема за установено от фактическа страна следното:

Между страните не е спорно, а и се установява от административната преписка, че Н. М. К. заема длъжността Ръководител на ЗП по чл. 23, ал. 2 от Закона за дипломатическата служба, дългосрочно командирована за изпълнение функциите на генерален консул в Генералното консулство на Република България във В., Кралство Испания. Служител е на Министерството на външните работи от 04.10.1993г., като до момента на издаването на процесната заповед няма наложени дисциплинарни наказания. С Решение на Министерския съвет № 598/11.08.2022г. е назначена за генерален консул в Генералното консулство на Република България в Испания - [населено място], като начало на дългосрочната ѝ командировка е 08.10.2022г.

Във връзка с постъпил сигнал с вх. № 23ПР-112/12.01.2023г. и Докладна записка № И-15-13/10.03.2023г. е извършена проверка извършена извънпланова тематична проверка на Генералното консулство на Република България във В., Кралство.

В следствие на проверката със Заповед № ЧР-95-00-275/05.06.2023г. на министъра на външните работи дисциплинарно дело № 5 по описа за 2023г. срещу Н. М. К..

Назначен е дисциплинарен съвет на МВнР със Заповед № ЧР-95-00-151/12.04.2023г. на министъра на външните работи. В резултат на образуваното дисциплинарно дело, дисциплинарният съвет в Министерството на външните работи е провел четири заседания, протоколите от които са приложени като част от административната преписка по делото. На основание чл. 12, ал. 2 от Правилата за работа на дисциплинарния съвет, г-жа Н. М. К. е била поканена да представи своите писмени обяснения пред дисциплинарния съвет по доклада на Инспектората.

В резултат на събраните доказателства, дисциплинарният съвет е установил достатъчно данни за извършено дисциплинарно нарушение от страна на жалбоподателя, като е приел, че същата не е изпълнила служебните си задължения, подробно описани в Протокол № 4 от 20.07.2023 г. от заседание на дисциплинарния съвет. Поради това дисциплинарният съвет е преценил, че са налице основания за ангажиране на дисциплинарната ѝ отговорност, като е предложил на органа по назначаването налагането на наказание „временно понижение с един предходен дипломатически ранг за срок от три месеца“.

С писмо изх. № ЧР-95-00-275/26.07.2023г. протокол № 4 от 20.07.2023г. на дисциплинарния съвет, както и цялата преписка по дисциплинарното дело са представени на министъра на външните работи. В изпълнение на чл. 93, ал. 1 от Закона за държавния служител, на 10 август 2023г. е проведено изслушване на Н. М. К. от заместник-министъра на външните работи г-жа И. Д.. При изслушването служителката е информирана, че след разговора има възможност да даде

допълнително и писмени обяснения в срок до 10 часа българско време на 11.08.2023г. В този срок не са получени писмени обяснения по повод дисциплинарното производство.

Производството е приключило с постановяване на оспорваната Заповед № ЧР-95-00-372/11.08.2023г. на министъра на външните работи, с която на оспорващата на основание чл. 89, ал. 1 и ал. 2, т. 1, чл. 97, ал. 1 от Закона за държавния служител и чл. 59, т. 1 от Закона за дипломатическата служба, е наложено дисциплинарно наказание „временно понижаване с един предходен дипломатически ранг за срок от три месеца“. В мотивите на административния акт е прието следното: Н. М. К. не е изпълнила служебните си задължения добросъвестно и при спазване на закона, като не е осъществявала ефективен контрол върху съставените актове и издавайки наказателни постановления в нарушение на изисквания на Закона за административните нарушения и наказания.

Посочено е още:

- Съгласно т. 2 и 3 от заповед № Ав-02-124/10.10.2022г. и заповед № Ав-02-3/01.01.2023г., издадени от К., в отсъствие на И. И. функциите на компетентно длъжностно лице за установяване на нарушения по чл. 80 и 81 от Закона за българските лични документи и за събиране на глоби по наложените наказателни постановления да се изпълняват от Г. З. - въоръжена охрана на генералното консулство. Посоченото не съответства на т. 3 от Заповед №95-00-774/23.12.2021г. на министъра на външните работи.

- Съгласно т. 13 от Заповед № Ав-02-124/10.10.2022г. на генералния консул е определен И. И., втори секретар, консулско длъжностно лице и завеждащ консулска служба да сключва споразумения за приключване на административно- наказателни производства. Цитираният текст противоречи на т. 3 от Заповед № 95-00-774/23.12.2021г. на министъра на външните работи.

- По отношение на случая на П. В. Н. актът за установяване на административно нарушение, съставен от г-н И. не съдържа № и дата; не е посочено извършеното нарушение; не е посочена разпоредбата от ЗБЛД, която е нарушена; липсват подписи на актосъставител, свидетел/и административно- наказващия орган. Г-жа К. не е упражнила ефективен контрол върху дейността на г-н И..

- По отношение на т. 8 от Заповед № Ав-02-156/12.12.2022г. на г-жа К. относно забраната за фотокопиране на лични и други документи на български граждани, въвеждането на забраната не съответства на характера на простите такси (каквито са таксите по чл.13 и др. от Тарифа №3), които на основание чл.2, ал.2, изр. трето от Закона за държавните такси са определени въз основа на необходимите материално-технически и административни разходи по представяне на услугата.

- По отношение на издаването на документи за самоличност на следните непълнолетни български граждани: И. В. Д., И. Е. Р., С. М. и Д. П. А., процедурата по получаване на становище нито е започнала преди подписване на заявлението, нито е завършила със съставен протокол за признаване на правното представителство, т.е. по никакъв начин не са били спазени въведените с грама № 04-09-85/13.03.2017г. правила, с което г-жа К. не е изпълнила служебните си задължения да упражнява ефективен контрол върху дейността на консулското длъжностно лице.

Органът е приел, че описаните по-горе нарушения представляват неизпълнение на служебни задължения, осъществяващо състава на чл. 89, ал. 2, т. 1 от Закона за държавния служител. Прието е още, че при изпълнение на служебните си задължения,

служителката е действала виновно, тъй като е била длъжна да изпълнява задълженията си съгласно изискванията на закона и длъжностната си характеристика и да предприеме необходимото в тази насока.

Заповедта е връчена на оспорващата на 11.08.2023г. лично срещу подпис.

По делото за изясняване на делото от фактическа страна са приети и не са оспорени всички събрани в хода на дисциплинарното производство доказателства. По делото са изслушани свидетелските показания на Б. И., гл. експерт към Дирекция „консулски отношение, отдел „Национален визов център“, които съдът кредитира като обективно дадени в съответствие със събрания писмен доказателствен материал. Същият сочи, че работи в МВнР от 2013 година. Занимавам се с паспорти, временни паспорти и визи към тях и към днешна дата. Не помни заявление от Консулството във В. за лицето К.. Такива заявления са десетки на ежедневна база. Твърди, че в т. 2 от представената за К. справка по делото, както и предявената по инициалите Б.И. от 03.02.2023г. удостоверява по тези инициали, че становището „без бележка“ е дадено от него. Уточнява, че това не е негово становище, независимо, че излиза срещу неговите инициали. Това е автоматично становище, което излиза електронно от системата. Ако няма основание за издаване на български личен документ, връщат заявлението за уточнение. Когато не е заплатена ДТ, ако такова решение е взето на местно ниво, това означава, че отговорността си е на консулството и ако има основание за издаване на български документ, издават разрешение. Ако е изрично е посочено, че е заплатена или незаплатена ДТ не коментира.

При така установените факти, съдът обуславя следните правни изводи:

Жалбата е подадена в законоустановения срок по чл. 149, ал. 1 АПК, от легитимирано лице по смисъла на чл. 147, ал.1 АПК и срещу подлежащ на обжалване административен акт, поради което съдът намира същата за процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК съдът проверява законосъобразността на оспорения административен акт не само на посочените от жалбоподателя основания, а на всички основания по чл.146 АПК като преценява дали е издаден от компетентен орган, спазена ли е установената форма, спазени ли са процесуалните и материално правните разпоредби по издаването и съобразен ли е с целта на закона.

Обжалваната Заповед № ЧР-95-00-372/11.08.2023г. е издадена от компетентен орган –министър на външните в хипотеза на заместване на министъра на външните работи съгласно чл. 7, ал. 4 от Закона за дипломатическата служба. Съгласно чл. 7, ал. 4 от Закона за дипломатическата служба: „Правомощията на министъра в негово отсъствие от страната или когато ползва законоустановен отпуск, се изпълняват от определен от него с писмена заповед за всеки конкретен случай заместник-министър.“. В конкретния случай заместник-министърът на външните работи И. Д. е била упълномощена да замества министъра на външните работи с изрична Заповед № 95-00-428/31.07.2023г., съгласно т. 2 от която за времето от 10-ти до 11-ти август 2023г. включително министърът на външните работи е разпоредил да бъде замествана от заместник-министър И. Д.. В хипотезата на заместване по чл. 7, ал. 4 от Закона за дипломатическата служба, поради отсъствието на министъра на външните работи, заместник-министър И. Д. е изпълнявала всички функции на министъра и е действала от името на министъра и като министър, а не са й били делегирани функции на министъра. Наред с това, от доказателствата по делото е видно, че на дата 11.08.2023 година М. Г. е отсъствала – ползвала е платен годишен отпуск и с нарочна

заповед е определена И. К. – Заместник- министър на външните работи да я замества за времето от 10 август до 11 август включително да бъде замествана от И. К. - Заместник – министър на външните работи/ в съответствие с нормата на чл.7,ал.4 от Закона за дипломатическата служба (Предишна ал. 3 - ДВ, бр. 69 от 2011 г., в сила от 08.09.2011 г./-правомощията на министъра в негово отсъствие от страната или когато ползва законоустановен отпуск, се изпълняват от определен от него с писмена заповед за всеки конкретен случай заместник-министър. Ето защо, неоснователно е възражението на оспорващата за нищожност на Заповед № ЧР-95-00-372/11.08.2023г. поради липса на компетентност.

Доказателствата по делото сочат, а и страните не спорят, че Н. М. К. заема длъжността Ръководител на ЗП по чл. 23, ал. 2 от Закона за дипломатическата служба, дългосрочно командирована за изпълнение функциите на генерален консул в Генералното консулство на Република България във В., Кралство Испания.

Дисциплинарната отговорност е вид юридическа отговорност, която се ангажира при доказано дисциплинарно нарушение. За да бъде доказано дисциплинарното нарушение и ангажирана дисциплинарната отговорност на едно лице е необходимо да се установи от фактическа страна деянието - действие или бездействие, от обективна страна да се докаже противоправността на това деяние, т. е. да е налице обективно несъответствие между правно дължимото и фактически осъщественото поведение, от субективна страна да е налице вина на дееца - умисъл или небрежност, да е установен правнорелевантен резултат (вреда) и да е налице причинна връзка между деянието и резултата. С оглед на това, за да е законосъобразен актът, с който се налага дисциплинарно наказание, следва да установява посочените елементи на дисциплинарната отговорност и органът да е изложил мотиви за всеки от тях. Съгласно разпоредбата на чл. 89, ал. 1 от ЗДСл държавният служител, който е нарушил виновно своите служебни задължения, се наказва с предвидените в този закон наказания. Дисциплинарното наказание се налага с мотивирана писмена заповед на дисциплинарно наказващия орган. Нормата на чл. 97, ал. 1 от ЗДСл определя минималното задължително съдържание на заповедта за налагане на дисциплинарно наказание. Последната трябва да съдържа: 1. трите имена и длъжността на дисциплинарно наказващия орган; 2. дата на издаването; 3. трите имена и длъжността на наказвания държавен служител; 4. описание на извършеното от него нарушение, датата и мястото, където е извършено, обстоятелствата, при които е извършено, както и доказателствата, които го потвърждават; 5. служебните задължения, които са били виновно нарушени; 6. видът и размерът на наказанието; 7. правното основание за налагането му.

Съдът намира за основателни доводите на оспорващата, че обжалваната заповед не съответства на изискванията за форма, предвидени в чл. 97, ал. 1 т. 4 и т. 5 от ЗДСл. Съгласно цитираните норми заповедта за налагане на дисциплинарно наказание следва да съдържа описание на извършеното от служителя нарушение, датата и мястото, където е извършено, обстоятелствата, при които е извършено, доказателствата, които го потвърждават, както и служебните задължения, които са били виновно нарушени.

Заповедта за налагане на дисциплинарно наказание е издадена в писмена форма, като в нея се съдържат трите имена и длъжността на дисциплинарно наказващия орган, дата на издаването, трите имена и длъжността на наказвания държавен служител, дата и място на извършване на

нарушението, описание на извършеното от него нарушение, обстоятелствата, при които е извършено, както и доказателствата, които го потвърждават, видът и размерът на наказанието. В нарушение на цитираните норми и въпреки обема си, в заповедта нарушените норми на ЗДСл са посочени бланкетно, като словесно описание- описаните по- горе нарушения представлява сериозно неизпълнение на служебни задължения и предвид събраните доказателства, дисциплинарно- наказващият орган счита, че при изпълнение на служебните задължения служителят е осъществил нарушения и е проявил груба небрежност, тъй като е бил длъжен да изпълнява задълженията си съгласно изискванията на закона и длъжностната характеристика и да предприеме необходимото в тази насока, не може да доведе до ясно посочени конкретни разпоредби и най- вече- посочване в какво се изразяват нарушенията. Всички нормативни нарушения са подведени под хипотезата на чл. 89, ал. 2, т. 1 от ЗДСл, които обаче са регламентирани в закона общо и бланкетно и не могат да послужат като самостоятелно основание за търсене на дисциплинарна отговорност, без да са конкретизирани в други норми и/или задължителни правила за поведение, които също да са посочени в процесната заповед. Следва да се посочи, че по отношение на нарушение по чл. 89, ал. 2 т. 1 от ЗДСл, съдебната практика е категорична, че същата не съдържа задължително правило за поведение, което да не е съобразено от държавния служител.

Наред с това, в Заповедта липсва посочване на датата, на която са извършени нарушенията от страна на служителя- като посоченото, че К. не е изпълнила служебните си задължения добросъвестно и при спазване на закона, като не е осъществявала ефективен контрол върху съставените актове и издавайки наказателни постановления в нарушение на изисквания на Закона за административните нарушения и наказания. Липсват и конкретни правни разпоредби от кой закон оспорващата е нарушила и общото посочване, че е не е изпълнила служебните си задължения добросъвестно и при спазване на закона по никакъв начин не могат да доведат до извод, че ясно са посочени конкретни нарушения и конкретни правни разпоредби, които са нарушени. Няма как служителят да не е изпълнил задълженията си съгласно изискванията на закона/ неясно кой закон и ням как да не е изпълнил задълженията си по длъжностната характеристика, които по никакъв начин не са конкретизирани кои именно задължения от длъжностната характеристика не са изпълнени.

При издаването на оспорената заповед е налице и друго съществено нарушение на процесуалните правила.

Съдът намира, че е нарушена и разпоредбата на чл. 93, ал. 1 ЗДСл, според която дисциплинарно наказващият орган е длъжен преди налагане на дисциплинарното наказание да изслуша държавния служител и да му даде срок за писмени обяснения, да събере и оцени посочените от него доказателства. Изслушването на държавния служител и определянето на срок за изготвяне на писмените му обяснения са действия на административно наказващия орган, предвидени като гаранция за обективното провеждане на дисциплинарното производство, така че в най-голяма степен да бъдат защитени законните права и интереси на

дисциплинарно отговорните лица. Тези две законови възможности следва да са на разположение на дисциплинарно - привлечените държавни служители, при което наказващият орган да обезпечи условия за тяхното реализиране.

Съгласно чл. 95. ал. 1 от ЗДСЛ във всяка администрация се създава дисциплинарен съвет в състав от трима до седем редовни и двама резервни членове, които са държавни служители. Най-малко един от редовните членове на дисциплинарния съвет трябва да е с юридическо образование, освен в случаите, когато в администрацията няма държавен служител с такова образование. Д. съвет се назначава от органа по назначаването за срок три години. В заповедта за назначаването се определят председателят и заместник-председателят, както и правилата за работа на съвета, а членовете на дисциплинарния съвет са несменяеми за времето на своя мандат, освен ако бъдат освободени от съвета по тяхно искане, бъдат дисциплинарно наказани или бъде прекратено служебното им правоотношение, Д. съвет разглежда дисциплинарните дела в състав от всички редовни членове на съвета. При отсъствие на редовен член, както и в случаите, когато срещу него е образувано дисциплинарно дело, органът по назначаването определя кой от резервните членове трябва да го замести.

В настоящия случай Н. К. е поканена за изслушване от дисциплинарно наказващият орган проведено е изслушване и е съставен Протокол на дата 10.08.2023г., като и е даден срок до 11.08.2023г. 10 часа българско време да депозира своите писмени обяснения и възражения. Вярно е, че ЗДСЛ не поставя изискване какъв срок следва да предостави дисциплинарно наказващият орган за даване на писмени обяснения и възражения, но този срок в конкретната хипотеза е само няколко часа от края на 10.08.2023 година до 10 часа българско време на 10.08.2023 година, като този срок е изключително кратък, което поставя държавният служител в невъзможност да упражни правото си да даде писмени обяснения и възражения.

Посочените нарушения във формата на заповедта водят до постановяване на административния акт в противоречие с материалния закон, защото дисциплинарното наказание е наложено при отсъствие на материалноправните предпоставки за това. В разпоредбата на чл. 89, ал. 2 ЗДСл са посочени основанията за възникване на дисциплинарна отговорност, но, за да се реализира тази отговорност, следва да се установи конкретно осъществяване на някое от тези нарушения. В случая, задължение на дисциплинарнонаказващия орган е било да установи конкретното неизпълнение на служебните задължения - нарушение по смисъла на чл. 89, ал. 1 и ал. 2, т. 1 от ЗДСл от Н. К., но от доказателствата по делото се установява, че дисциплинарното наказание е наложено, без да са били установени конкретни нарушения в действията на служителя.

В обобщение на гореизложеното и след извършения съдебен контрол по съответствието на заповедта с изискванията за форма и относимите материално-правни разпоредби, съдът приема, че обжалваният административен акт е издаден при неспазване на предписаната от чл. 97, ал. 1 от ЗДСл форма и съдържание, като по този начин се препятства преценката досежно извършване на дисциплинарно нарушение по смисъла на чл. 89, ал. 2 т. 1 и т. 2 от ЗДСл от страна на жалбоподателя. Неспазването на формата

на акта обуславя неговата незаконосъобразност и представлява основание за отмяната му съгласно чл. 146 т. 2 от АПК.

Освен това в процесната заповед е посочено, че са взети предвид "тежестта на извършените нарушения, настъпилите от тях последици за държавната служба и останалите критерии, визирани в чл. 91 от ЗДСл", като това отново са общи позовавания. Нито в ИАА, нито в цялата преписка по неговото издаване е обсъждана тежестта на нарушенията, доколкото те са налични и установени като извършени именно от жалбоподателя.

Формата на вината на служителя е бланкетно описана като умишлена, без да са приложени никакви доказателства. В заповедта липсват мотиви по отношение настъпилите последици за държавната служба или гражданите в резултат на твърдените дисциплинарни нарушения, а в случая се установява, че нарушения не са извършени. Основателно е възражението в жалбата, че при определяне на вида и размера на дисциплинарното наказание не е съобразен критерият по чл. 91, ал. 1 т. 4 от ЗДСл - цялостното служебно поведение на държавния служител.

Неоснователен е доводът на оспорващия и на неговия процесуален представител, че при издаване на Заповедта е допуснато неравно третиране спрямо нея като Генералният консул П. Д. е ползвал същите образци на АУАН и НП, но той не е наказан и по този начин е допуснато нарушение на равенството в третирането. На първо място, вярно е, че съгласно чл. 73 от Закона за защита от дискриминация, всяко лице, чиито права са засегнати от административен акт, издаден в нарушение на този или други закони, уреждащи равенство в третирането, може да го обжалва пред съда по реда на АПК, но в конкретния случай, обстоятелството дали друг служител и използвал посочените образци на АУАН и НП, и не е наказан, не може да бъде основание за неравно третиране, защото само фактът на ползването на образци не може да бъде основание за неравно третиране на оспорващия и в правомощията на органа по назначаване е да прецени срещу кой държавен служител да образува дисциплинарно дело. Обстоятелството, че друг служител ползвайки същите образци и не е наказан, не може да доведе до извод за неравно третиране при налагане на дисциплинарното наказание на оспорващия. По силата на чл. 4 от Закона за защита от дискриминация забранена е всяка пряка или непряка дискриминация, основана на пол, раса, народност, етническа принадлежност, човешки геном, гражданство, произход, религия или вяра, образование, убеждения, политическа принадлежност, лично или обществено положение, увреждане, възраст, сексуална ориентация, семейно положение, имуществено състояние или на всякакви други признаци, установени в закон или в международен договор, по който Република България е страна. Пряка дискриминация е всяко по-неблагоприятно третиране на лице на основата на признаците по ал. 1, отколкото се третира, било е третирано или би било третирано друго лице при сравними сходни обстоятелства. Непряка дискриминация е поставянето на лице или лица, носители на признак по чл. 4, ал. 1, или на лица, които, без да са носители на такъв признак, съвместно с първите търпят по-малко благоприятно третиране или са поставени в особено неблагоприятно положение, произтичащо от привидно неутрални разпоредба, критерий или

практика, освен ако разпоредбата, критерият или практиката са обективно оправдани с оглед на законова цел и средствата за постигане на целта са подходящи.

По делото не е доказано по никакъв начин, че другият служител е допуснал същите нарушения на служебната дисциплина и въпреки това не е наказан, за да е налице нарушение на чл. 20 от Закона за защита от дискриминация, съгласно който работодателят е длъжен да прилага еднакви критерии при налагане на дисциплинарни наказания без оглед на признаците по чл. 4, ал. 1 от ЗЗДискр. В случая не е установено, че за едно и също нарушение на служебната дисциплина един служител е дисциплинарно наказан, а друг не, при равни други условия, тъй като не е доказано твърдението, че другият служител е ползвал същите бланки на АУАН и НП и е допуснал същите пропуски или е извършил същите нарушения на служебната дисциплина, които в конкретния случай в самата заповед са неконкретизирани нито по правна разпоредба, нито по време.

По изложените съображения настоящият състав намира, че жалбата на Н. М. К. срещу Заповед № ЧР-95-00-372/11.08.2023 г. на министъра на външните работи, с която на оспорващата на основание чл. 89, ал. 1 и ал. 2, т. 1, чл. 97, ал. 1 от Закона за държавния служител и чл. 59, т. 1 от Закона за дипломатическата служба, е наложено дисциплинарно наказание „временно понижаване с един предходен дипломатически ранг за срок от три месеца“, се явява основателна и следва да бъде уважена, а оспореният административен акт е незаконосъобразен, поради което същият следва да бъде отменен.

На основание чл. 143, ал. 1 АПК жалбоподателят има право да му се заплатят направените разноски по делото, които са в размер на 1000 лева за адвокатски хонорар, видно от приложения договор за правна помощ, в който е отразено заплащането в брой. В конкретния случай, съдебният състав намира, че не са налице основания за намаляване на адвокатското възнаграждение на адвоката цената на адвокатската защита не следва да се намалява.

По изложените съображения и на основание и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ от АПК, Административен съд София – град, Първо отделение, 63-ти състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Н. М. К. от [населено място], чрез адв. Д. П., срещу Заповед № ЧР-95-00-372/11.08.2023 г. на министъра на външните работи, с която на оспорващата на основание чл. 89, ал. 1 и ал. 2, т. 1, чл. 97, ал. 1 от Закона за държавния служител и чл. 59, т. 1 от Закона за дипломатическата служба, е наложено дисциплинарно наказание „временно понижаване с един предходен дипломатически ранг за срок от три месеца“.

ОСЪЖДА Министерство на външните работи да заплати на Н. М. К., ЕГН [ЕГН] сумата в размер на 1000 /хиляда/ лева, представляваща направени по делото разноски.

Решението не подлежи на обжалване по арг. чл. 124, ал. 1, изр. последно от ЗДСл.

СЪДИЯ: